

ספר
זרע קודש
המפואר

הלולים לדי' מאת הרב הקדוש איש אלקים
מופת הדור רבינו **נפתלי צבי הורוויץ** נבג"מ

מראפשיץ

(נוסח שער דפו"ר)

מהדורה חדשה ומפוארת, מאירת עינים, בהגהה מדויקת ומתוקנת,
נוספו רבבות מראי מקומות וצינונים, נפתחו ראשי תיבות וקיצורים,
הקטעים חולקו לפסקאות קצרות, נוספו סימני פיסוק וניקוד
ובתוספת אלפי כותרות משנה

ועתה הוספנו להדיר ולשכלל במעלות רבות ונכבדות מאד,
את תורותיו מהספרים 'אילה שלוהה' ו'אמרי שפר'

וכן ספר 'ליקוטי מהר"ם' מתורת אבי רבינו
שנדפס בעבר יחד עם הספה"ק 'זרע קודש'

יו"ל ע"י ממלכת התורה "עוז והדר"
מפעל תורת החסידות
שנת תשע"ח לפ"ק

זרע קודש

המפואר

יוצא לאור על ידי ממלכת התורה "עוז והדר"
בנשיאות הגאון רבי יהושע לייפער שליט"א
אב"ד דק"ק באר משה מאנסי
נשיא וראש ממלכת התורה

ראש בית המדרש ועורך ראשי
הרב מנחם מנדל פומרניץ

עורך אחראי

הרב ישראל גולדברג

עורכים ומבקרים

הרב ישראל ברנדס	הרב מרדכי ליברמנש
הרב ישראל ורשביאק	הרב פלטיאל שוורץ
הרב שמחה לודמיר	הרב אליהו שמוטץ

עימוד: הרב יצחק קפלר

כל הזכויות שמורות
לממלכת התורה "עוז והדר"
Rabbi Y. Leifer
8 Truman Ave.
New square N.Y.10977

היות ומושקע במהדורה חדשה מפוארת זו הון רב ויגיעה רבה, לכן ע"פ דין תורה ולהבדיל עפ"י הזכויות בכל המדינות אנו אוסרים בכל תוקף כל הדפסה צילום והעתקה כולל העתקה חלקית מספר זה, וכן אין לתרגם או לאכסן במחשב או לקלוט בכל דרך שהיא כל חלק שהוא מהספר, וכן אין לעשות כל שימוש מסחרי בחומר הנדפס, בביאורים במקורות ובכל ההוספות. ואין הספר נמכר אלא על מנת שלא יעשה בו שימוש שלא כדין. ושארית ישראל לא יעשו עולה.

הארות והערות יתקבלו בברכה
ת.ד. 9359 בית שמש
פקס: 03-5423180

להקדשות והנצחיות:
1-845-4069099
oiz@oizusa.com

PO Box 340 Monsey NY 10952

נדפס בארץ ישראל
על נייר חו"ל שאין בו חשש חילול שבת
Printed in E. ISRAEL

באירופה:	באר"ב:	בארץ ישראל:
44-20-8806-0176	tel. (718) 437-0054	טל. 02-9924603
	fax. (718) 437-3514	פקס. 03-5435884

הפצה והזמנות:
'היכלי תורה'

לוחות: הפאר ירושלים
עיצוב כריכה ושערים: ג. ויסקופף

פרשת בראשית

משה קישר עצמו באחד ממ"ט שערי בינה וע"י
דביקותו בישראל הוריד להם מדריגתו זו

חיבור סוף התורה לראשיתה, לעיני כל ישראל בראשית. ע"ד שפירשתי מ"ש לא אוכל עוד לנאת ולבא כו' (דברים לא ז), שפירושו לנאת חוץ מעוה"ז ולבוא לעוה"ז, כי וה' אמר אלי לא תעבור את הירדן, יר"ד [גו"ן], שער הנו"ן, כי מ"ט שערי בינה הוריד משה לישראל, ע"י שהיה מקשר את עצמו דבקותו יתצרך [*שער] אחד משערי בינה, ואח"כ מחמת אהבת ישראל היה מדבק את עצמו עמהם, כמ"ש [*כי יהיה להם דבר בא אלי (שמות יח טו), פירוש ע"ד שאמרן] חז"ל מי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אל חכם (ב"ב קטו.), והנה דבר מורה דין, וז"ש כי יהיה להם דבר], שאמר מי שיש לו חולה בתוך ביתו בא אלי, וכדומה כרכי ישראל, נמצא בזה היה מוריד להם ומדבק עמהם את השער מן השערי בינה שהיה דבקותו, ע"י דיבורו כרכי ישראל ואהבתם ומעלתם, [*ואח"כ שוב] היה מדבק את עצמו בו יתצרך, ואח"כ הוריד מדריגה זו לישראל בדרך זה, [*עד שהוריד להם בדרך זה] כל המ"ט שערי בינה. וז"ש וילך משה כו', שהיה הולך, ע"ד ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה (זכריה ג ז), שהאדם צריך להיות הולך ממדריגה למדריגה, וזה היה משה עושה תמיד. רק צעת מתן תורה כתיב אנכי עומד בין ה' וביניכם (דברים ה ה), שאז היה במדריגת עומד, כי אז פתח יתצרך השמים ושמי השמים, ואמר אנכי ה' אלהיך כו', עד שלא היה אפשר עוד למשה להלך למדריגה למעלה מזו, והיה במדריגת עומד.

גם בגשמיות וארציות שעוסק, ימצא שם אלקות וזדה שמתחלה כתב בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, ואח"כ כתיב ביום [עשות] ה' אלקים ארץ ושמים, כי ית"ש ברא הצריחה בהשתלשלות מעילא לתתא, כדי שיהיה האדם יכול להיות הולך מתתא לעילא, מארץ לשמים, והוא ע"י שגם בגשמיות וארציות שעוסק, ימצא שם אלקות, ויתודע שמלא כל הארץ כבודו. וז"ש חז"ל ביום [עשות] ה' אלקים ארץ ושמים, שהזכיר שם מלא על עולם מלא, כנ"ל שע"י שישראל הם ההולכים מתתא לעילא, ומוצאים בכל מקום שבעולם שמלא מאלקות, בכל היות שבעולם, נעשה שם מלא הויה אלקים, שכל היות שבעולם יש אלקות, ולזה נברא כל הצריחה.

וז"ש לעיני כל ישראל, בראשית, לעיני כל ישראל ר"ת י"ך, שילכו ישראל בדרך זה, שיראו בכל מקום בעיניהם גילוי כבודו וחכמתו ית"ש, איך כולם בחכמה עשה, ולשם זה היה ראשית הצריחה שילכו ישראל בדרך זה מתתא לעילא, כר"ת י"ך כנ"ל.

לעיני כל ישראל' רומז לשורש התורה ו'בראשית'
רומז ליראה שהתורה מביאה ליראה

או [יאמרן] לחבר לעיני כל ישראל, בראשית. כי יראת גימטריא תורה, שהתורה מציחה ליראה. והנה כתיב אלה דברי הצריח (דברים כח ט), שאותיות אלה, [*הם] שורש התורה, כי אלה רומז לוא"ו מדות כל אחת כלולה מוא"ו, גימטריא א"ה, ולכן כמה פעמים כתיב אלה דברי המזות והחוקים כו',

עבודת כל איש מישראל שיראה להתנהג למעלה
מהטבע, ולזה ברא ית"ש הבריאה

וז'הו ענין אומיות מלאכה לירוף א"ל
כמו"ה, [*כי כמו"ה] גימטריא
אדנ"י, מורה על הנהגת הטבע, [*שית"ש]
הוא אדון הטבע. ושם א"ל שצמלכה מורה
על הנהגה שלמעלה מהטבע. והנה בחול מתנהג
קצת עפ"י הטבע ג"כ, וזהו לירוף אומיות
מלאכה, אבל בשבת כתיב כי זו שבת א"ל
מכל מלאכתו, שהנהגה [*היא] רק צמס אל
שלמעלה מהטבע, וזהו אומיות ישראל
[*יש"ר א"ל], ליישר כח ולהגביר כח שם
א"ל שהוא ההנהגה שלמעלה מהטבע. [*וזה]
עבודת כל איש מישראל, [*שנריך] שיראה
להתנהג למעלה מהטבע, ולזה ברא ית"ש
הבריאה, וז"ש ישראל אומיות יש"ר א"ל,
בראשית, [שלזה] נברא העולם.

קין רומז להנהגה שבטבע, והבל להנהגה שלמעלה
מהטבע

וי"ל שזהו היה ג"כ חטא קין, שהביא מפרי
האדמה מנחה לה', להורות על הנהגה
הגשמיות בהטבע, ולעבוד ה' בזה, ובאמת נריך
להנהגה שלמעלה מהטבע, [ולזה] רמוז הבל
בקרבנו, וז"ש והבל הביא גם הוא מצבורות
לחנו (שם ד ד), מצחינת ראשית שלהם, ומחלציהן,
הטוב הנבחר העליון והראשית. ובאמת ברא
ית"ש צ' הנהגות הנ"ל, וז"ש בראשית ברא
אלקים את השמים, מורה על הנהגה שלמעלה
מהטבע, ואת הארץ, הנהגת הטבע, והאדם
נריך להגביר הנהגה שלמעלה מהטבע, כמו
שמרמוז ביש"ר א"ל יש"ר א"ל כנ"ל.

התורה מתחלת בב' שהוא היראה לכנוס לתוכה כמו
שער לבית

התחלת התורה בראות צ' [שהיא] פתוחה,
כמו בית שנכנסים לתוכו, זה מורה
לנו כי אחז"ל חבל על דלית ליה דרתא, ותרעא

הכל עד"ו. ור"ת א"ה הוא אמה הראת
לדעת (דברים ד לה), וג"כ הוא אומיות לאדה,
מורה על עולם העליון שנקרא קך. והנה ולכל
היד החזקה (דברים לד יב), אמרו במדרש על
הלוחות ששל סנפירינן היו, וכזדים היו. וז"ש
אח"כ לעיני כל ישראל, שרעיני ב"י ישראל
עם אומיות א"ה שהם שורש התורה, גימטריא
ירא את ה' בני ומו"ך עה"כ, וז"ש אחר
קך בראשית אומיות ירא בשת.

רצון השי"ת שיבחץ האדם בין טוב ורע ושיזכה
לחיי עולם למעלה מדרך הטבע

עיי"ל שישאל אומיות יש"ר א"ל. ע"ד
שפירשתי כי זו שבת אל מכל מלאכתו.
כי יש הנהגה בהטבע, ויש הנהגה שלמעלה
מן הטבע, וכן היה רצון אלקינו יתברך לברוא
[*הצ'] הנהגות, ושהאדם יתגבר על הנהגת
הטבע וינהג את עצמו בהנהגה [שלמעלה
מהטבע]. ולזה ברא ית"ש עץ הדעת, שצאמת
ע"י אכילה מאותו עץ ידע טוב ורע, אך ית"ש
אמר לאדם הראשון שלא יאכל ממנו, כדי שידע
ע"י טוב ורע מן הטבע, שהוא מאכילת העץ
הדעת, רק יעבוד אותו ית"ש באמת, ועיי"ו
יצוא לדעת טוב ורע.

וז"ש ית"ש אח"כ ועתה פן ישלח ידו ולקח
גם מעץ החיים (בראשית ג כב), שנברא
שעל דרך הטבע יצוא מאכילת עץ החיים שיחיה
לעולם. אך אם יקח גם משם, ויהיה חיותו
ג"כ [משם] עפ"י הטבע ואכל וחי לעולם,
ודעתו כבר הוא ג"כ עפ"י הטבע מאכילת עץ
הדעת, וא"כ לא יזכה לעולם להנהגה שלמעלה
מהטבע, שיחיה לעולם בלמעלה מהטבע שהוא
יותר צמעה. ולכן מנע ית"ש אותו מאכילת
עץ החיים, [*כדי] שיזכה לחיי עולם ע"י
שמירת התורה והמצוות.

כי היה שושבינא דמלכא, ולא היה מקרב את ישראל לעיניהם, רק לפני ה' [יתצרך], שהיה שושבינא, [*היה] מקרב את הקצ"ה אלל ישראל במלצתו עליהם. ואהרן היה שושבינא דמטרוניתא, שצפני ישראל [היה משצח] אותם לעיניהם מאוד, וקרצם מאוד, ואמר להם אתם טובים מאוד, ומאוד אתם עם קדוש, ועי"ז קרצם להשי"ת.

וז"ש ולכל היד החזקה [כו'] אשר עשה משה (דברים לד יב), שעשה והראה גבורה, שמורה יד החזקה לנו, שהוכיח אותנו בדברים קשים כגידיים, זהו היה רק לעיניהם של ישראל, צפניהם היה מוכיחם, כי והאלקים עשה שיראו מלפניו (קהלת ג יד), אבל לפניו יתצרך מסר נפשו עליהם כנ"ל. וכן שמעתי משל מהמגיד הקדוש מוה' יחיאל מייב"ל ז"ל שמלמד הלומד עם תלמיד, צפניו אומר לו דברים קשים ומצויהו מאוד, אף שצאמת הוא תלמיד טוב, וכששואל אצו על לימודו, משצחו הרב מאוד צפני אצו, רק לעיני התלמיד [מצוה אותם], כדי שילמוד יותר, וכדי שיקבל [עליו] עול תורה [ומצות] ויראה יותר. וז"ש ולכל היד החזקה, מורה גבורה דברים קשים, עשה משה לעיני כל ישראל, צפניהם. ובראשית אותיות ש"ב יראת, כ"כ צתיקונים שעשה משה זה כדי שיהיו יושבים ציראת ה', אבל הצריאה היה להיטיב, ובכל דבר כתיב וירא אלקים כי טוב.

כל ישראל כלולים במשה

א"י כי אז"ל (ירושלמי צרכות פ"א ה"ה) עינא ולצא תרין סרסורי דעצירה, וית"ש אומר אם אתה נותן לי לצא ועינא אנא ידע דאת דילי. והנה כל ישראל כלולים במשה, כי אז"ל (שהש"ר ה סה) על משה ילדה אשה אחת ששים ריבוא צכרם אחד, כי [הוא] היה

לדרתא עביד (שנת לא:), כי היראה הוא הצית, וראשית חכמה יראת ה' (תהלים קיא י). ולכן התחילה [התורה] צ"ב שהוא הצית, הדרתא כנ"ל, היראה לכנוס לתוכה כמו שנכנסים לצית. ולכן צראשית אותיות ביראת, והשי"ן מורה לנו כי יש מילוי אלקים צמילוי יודי"ן גימטריא ש', זה מורה לנו השי"ן לידע שיש אלקים דיין ושופט ית"ש, שאלקים הוא לשון דיין, ומזה יצוא לאדם היראה.

כמו שלבית נכנסים בו, כן ישראל נכנסים וכלולים בהתורה הקדושה

וגם מה שמסיימה התורה ישראל, ומתחלת צ"ב, רומז כי אמרו דורשי רשומות ישראל ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה, כי כל אחד מישראל יש לו אחיזה באות אחד מן התורה, והתורה הוא צית של ישראל, שכמו שלצית נכנסים צו, כן ישראל נכנסים וכלולים בהתורה הקדושה, וכתיב צית ישראל צרכו את ה' (שם קלה יט), ישראל שנכנסים צהצית, שהתורה הוא צית של ישראל. ולכן מסיימת התורה ישראל, ומתחלת צ"ב, לרמוז על הנ"ל שהתורה [הוא] צית [של] ישראל.

משה הוכיח לישראל רק בפניהם, אך לפניו יתברך היה משבחם

אז יאמר התורה מסיימת לעיני כל ישראל, ומתחלת צראשית. כי הנה משה שושבינא דמלכא [הוי], ואהרן שושבינא דמטרוניתא, הפירוש כי [מצינו שמשה הוכיח] את ישראל בדברים קשים תמיד, [ואמר] ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם (דברים ט ג), והרצה דברים קשים, [כמו] כי עם קשה עורף אתה (שם ט ו). ולפניו יתצרך היה [אומר דברים טובים, והיה] מתחצט בכל זויות חויות צצביל ישראל, ומסר נפשו עליהם, כמו שכתוב ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת (שמות לב לב),

אינו תופס את הלשון, כך לא צעמל ולא ציגיעה
צרה הקצ"ה את עולמו, אלא צדצר ה' שמים
נעשו כו'.

מזרח רומז למדת האמת הממוצע בין חסד לגבורה
והוא בחינת לב העומד באמצע

הגדה ית"ש צרה את העולם בששה קצוות
רומזים למדות עליונות, וזה שאז"ל
שאלם הראשון כשנצרה היה עומד פניו למזרח,
כי הנה מזרח הוא הממוצע בין כפון לדרום,
כי דרום הוא נד ימין מדת חסד, ונד שמאל
הוא גבורה כי שמאל דוחה, כי צד שמאל
מונה הכד והכד כועס, וצריך לראות שהכעס
יהיה לטובה כמ"ש רגזו ואל תחטאו (תהלים ד
ה), ואז"ל (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצ"ט
על יצה"ר, לכעוס עליו ולדחות אותו, וז"ש
(סוטה מו.) [יצר] שמאל דוחה, כהכעס וגבורה
ורגזו שבשמאל. ומזרח הוא הממוצע, הוא מדת
אמת, כי ההולך צאמת אי אפשר לו להתנהג
צמדה אחת תמיד, לא צמדת חסד תמיד, ולא
[צמדת] גבורה תמיד, כי לפעמים צריך *למדת
חסד] להתחסד עם טובים, ולפעמים צריך
למדת גבורה [*לכעוס] על הרשעים ויצה"ר
כנ"ל, כי כן הוא האמת, ולפי הוראת האמת
כן צריך להתנהג ולאחוז בצ' הקצוות כפון
ודרום. ולכן היה עומד אדם הראשון פניו
למזרח, לאחוז בצ' הקצוות להתנהג צמדת אמת.
וזהו בחינת לב שעומד צאמצע הגוף, כי לב
פירושו כמו לב השמים (דברים ד יא), לב ים
(שמות טו ח), שפירושו צאמצע.

האמצע בין סוף והתחלת התורה הם אותיות 'לב'
המחברים, וזה מורה שהתורה"ק אמת

ולבן התורה מתחלת צב' ומסיימת צלמ"ד,
מורה כי התורה"ק תורת אמת, ונעוץ
סופן בתחילתן ותחילתן צסופן, וכאילו [היו
אותיות לב אלו שהם התחלת וסוף התורה],

כלול מכל הס"ר נשמות ישראל, ולכן בומכון
שצמו השגיה ר"ת משה, כי ית"ש חפץ חסד
הוא ומעלים עין מסוררים, ולכן כשרוכה
[יתצרך] להשגיה ולהיות מצין אל מעשי כל
איש ומחשבותיו, מציט על אחיות נשמתו צמשה
רצינו ע"ה, שם מציט עליו ומשגיה על עמו
צני ישראל, כי שם צשורש אחיות נשמתם צמשה,
כולם יפים וצבורים.

משה בכח קדושתו פעל שיהיה לבם ועיניהם של
ישראל רק סרסורי דמצוה

והגדה משרע"ה שהיה כלול מכל נשמות ישראל,
צכח קדושתו פעל ועשה שיהיה לצם
ועיניהם של ישראל, רק סרסורי דמצוה ולא
חס ושלום סרסורי דעצירה, וזה שכתוב אשר
עשה משה לעיני כל ישראל, שתיקן את עיניהם
שהיו סרסורי דמצוה. ומסיימת התורה צלמ"ד
ומתחלת צב' אותיות לב, רמוז שיהיה גם הלב
רק סרסורא דמצוה ולא [סרסורא] דעצירה
ח"ו, וג"כ הר"ת מן בשה לעיני כל ישראל
בראשית הם בי בוצ"ך, רומז שהתורה אומרת
צי מלכים ימלוכו (משלי ח טו).

דברי המדרש

א"י ונקדים פירוש המדרש (צ"ר יז י) ע"פ
אלה תולדות השמים והארץ בהצראם כו',
אמר ר' יהודה נשיאה שאילת לר' שמואל צ"ר
נחמן מאי דכתיב סולו לרוכב צערצות ביה
שמו (תהלים סח ה), אין לך כל מקום ומקום
שאין לו איש ממונה על צית שלו כו', כך מי
ממונה על צית של עולם, הקצ"ה ביה שמו,
על [בידה] של עולמו כו', שאילת לר' אלעזר
ולא אמר כן, אלא כי ביה ה' צור עולמים
(ישעיה כו ד), צב' אותיות [כו'], ואין לנו יודעין
חס העוה"ז ציו"ד ועוה"צ צה', וכשהוא אומר
בהבראם] צה' צראם, הוי אומר שעוה"ז
צה' ועוה"צ ציו"ד [כו']. ומה [הה"א] הו

על יום הששי, שקורין בל"א (פרייטטיג ז"ו נאכט), וכן להיפוך זיציאח שבת, אנו קורין את ליל [מוצאי שבת השייך ליום] א' על שבת בל"א (שבת ז"ו נאכ"ט), ולכאורה היה מהראוי להיות להיפוך, לקרות את ליל כניסת שבת על [שם] שבת, וליל יציאת שבת על שם החול, כי הלילה הולכת אחר יום שלאחריו, רק כי מורה כנ"ל על קדושת שבת שמתערב בחול, ולכן גם ליל מוצאי שבת קורין על שם שבת, שקדושת שבת משפיע לימי החול.

אף מי שעדיין מעורב מטוב ורע, אם מחזיק באמונתו יתברך שכניה עמו

בל"א הדבר שמערב הוא לשון תערובות, וסולו לרוכב בערבות, פירושו [הוא] ג"כ לשון תערובות, שאף מי שעדיין אינו טוב וברור מכל רע, רק הוא עדיין מעורב מטוב ורע, עכ"ז אם [הוא] רק מחזיק באמונתו יתברך, גם על זה האיש עושה יתברך לעצמו מרכבה, ושכינה [עמו] צמערב, אף שהוא [מעורב] מטוב ורע. ובידה [*שמו, בידה] גימטריא טוב, שם הגושפנקא דחמים זיה שמיא וארעא, הר"ת מן אה השמים ואת הארץ, כי ית"ש אמר בשעת הצריאה שאמרו המלאכים עתיד הוא למחטי קמך, אמר [יתברך] וכי למגנא אנא נקרא רחום וחנון, [*וחתם יתברך בטוב], כן ג"כ עתה לאחר הצריאה נוהג יתברך בטוב עד"ז.

אף מי שהוא בחינת תהו, יש להבורא ית' תענוג ממנו

זדה מרמז לנו הכתוב אלה [תולדות השמים והארץ בהצראם], תולדות השמים והארץ ר"ת תהו, בהצראם, שתולדות השמים והארץ מתנהגים כמו שהיה עיקר הצריאה, שהיה הארץ תהו וזוהו וחושך, עד שצרחמיו יתברך אמר יהי אור, כן בכל פעם אף שהאדם הוא

באמצע התורה, כי באותיות לב אלו, מתחברים סוף והתחלת התורה, כי הדבר שהוא האמצע זיניהם הם אותיות לב המחברים. כי הלכ [שהוא] ממוצע מורה על מדת אמת, כנ"ל שאמת [ממוצע] ומחבר חסד וגבורה. ולכן אנו מתפללין וטוהר לבנו לעדך באמת, כי אמת ולכ הם בחינה אחת, [וענין אחד המה, כנ"ל שאמת ממוצע ומחבר חסד עם גבורה].

ששה קצות העולם הם בחינת ששה מדות

נחזור להנ"ל שית"ש צרא העולם בששה קלות [שהם] בחינת [ששה] מדות, ולפון ודרום הם חסד וגבורה. ומזרח מדת תפארת, מדת אמת. ומעלה ומטה אלו ה' קלות, רומזים למדת נצח ויהוד, כי מי שמנח את חצירו הוא מדמה עצמו למעלה מחצירו, ולכן רוצה לנחשו, ומדת הוד הוא [מורה] עניין מטה, שמודה לחצירו ומכניע עצמו תחתיו, והוא למטה מחצירו. וקצה מערב הוא יסוד שהיא כללות המדות, כמ"ש לך ה' הגדולה והגבורה כו' כי ב"א בשמים וצאריך [דברי הימים א' כט יא], הוא מדה הששית יסוד, ולכן מערב גימטריא שי"ב, כמנין כל הי"ב זירופי הויה, [כי] מערב הוא לשון תערובות, שבחינת [קצה] מערב [שמורה] מדת יסוד, מתערבים שם כל המדות.

יום הששי נקרא 'ערב' שבת מלשון תערובות, שמתערב שם קדושת שבת הבא

ולכן יום הששי נקרא ערב שבת, ג"כ לשון תערובות, כי ציוס הששי מתערב שם קדושת שבת הבא, כי ערב שבת הוא הממוצע בין השבת והחול, וזו מתערבים ומתמזעים, ולכן קורין בקידוש יום הששי ויכולו השמים זיחד, הגם שויכל אלקים ציוס השביעי מלאכתו כו', כי באמת יום הששי הוא מחבר את יום השבת לחול. ולרמז זה אנו קורין את ליל שבת

תופס את הלשון [והוא] רק הצל בלבד, [רומז] כי האדם שמחזיק את עצמו להצל ואין ותהו, שוכן יתצרך אמו, כי אשכון את דכא כתיב (ישעיה נ טו), שמוה שהאדם מחזיק את עצמו להצל ואין, שוכן יתצרך אמו, ונמתקים כל הדינים כנ"ל.

אף אם נדמה לו שהוא בבחינת 'יעקב', יעזרו ית"ש ויהיה בבחינת 'ישראל'

ורבוז עוד [צמ"ש] לעיני כל ישראל, בראשית ברא אלקים, ע"ד שפירשתי לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל (בראשית לב כח), שמתחלה צריך לקיים התורה בצחינת *יעקב (אותיות) יו"ד עק"ב, צחינה שפלה, אף שאינו מצין לאורות וסודות המנוות, ואח"כ [בצחינת] ישראל אותיות י"י רא"ש, שית"ש מגלה לו סודות [התורה] והמנוות. כן רמו כאן, ישראל בראשית ברא אלקים, שהיתה הארץ תהו וזהו כו', ואח"כ ויאמר אלקים יהי אור, כן לא יתייחס האדם את עצמו, אלא אם נדמה לו שהוא תהו וזהו והצל, צודאי יעזרו ית"ש ויהיה לו לאור עולם, ויהיה בצחינת ישראל, [בצחינת] י"י רא"ש, הגם שהיה נדמה לו שהוא תהו וזהו, יעזרו ית"ש, דוגמת צריאת העולם שהיה עד"ז כנ"ל. וז"ש לעיני כל ישראל בראשית, [שישראל] יראו צעיני שכלם איך היה ראשית הצריאה, ויצינו כנ"ל.

במה שתרגם התרגום 'ה' ימלוך' בלשון הווה

א"י התחלת התורה לקשרה לסיום התורה, לעיני כל ישראל, ע"ד שפירשתי מה שפירש התרגום על פסוק ה' ימלוך לעולם ועד (שמות טו יח) ה' מלכותיה קאים [לעלם], וצפסוק כתיב ימלוך לשון עמיד, והתרגום פירש קאים [לשון] הוה. כי לשונינו לשון הקודש היא פנימיות, ולכן אמר ימלוך לעמיד, שיהיה ה' אחד ושמו אחד, ויחזור העולם

עדיין מעורב מטוב ורע ותהו וזהו, עזרו ית"ש שיעשה תשובה, ויהיה ה' לו לאור עולם. וז"ש ביום עשות ה' אלקי"ם, שמות אלו [הס] גימטריא הר"ת של יעננו ביום קראינו (מהלים כ י), שכל הדינים של אלקים נמתקים, ארץ ושמים, ארץ קדמה לשמים, שאף שהאיש הזה הוא צחינת תהו, עכ"ז עולה ממנו מ"ג, צחינת ארץ קודם לשמים, ולוקח יתצרך כביכול לעצמו תענוג מזה האיש. ולכן תולדות השמים והארץ ר"ת תהו לרמו על הנ"ל, שכמו שצחינת הצריאה היה הארץ תהו וזהו, ואמר יתצרך יהי אור, כן צתולדות השמים והארץ שאחר הצריאה, מתנהגים ג"כ כן.

וז"ש לעיני כל ישראל, בראשית ברא אלקים, שכמו שבראשית הצריאה היה תהו וזהו, ואמר יתצרך יהי אור, כן ההנהגה לעיני כל ישראל, [דהיינו תולדות השמים והארץ שלאחר הצריאה, מתנהגים ג"כ כן], כשמתנהג רק בלבד באמת, כנ"ל צתחלת התורה וסופה אותיות י"ב צחינת אמת כנ"ל. ובראשית ברא אלקים ס"ת אבות, [מורה ג"כ כנ"ל].

מי שמחזיק עצמו להבל שוכן יתברך אתו ונמתקים כל הדינים

וז"פ המדרש [*הקצ"ה] ביה שמו, [*על] ביה של עולמו, בידה] גימטריא טוב [כנ"ל], אף שהקצ"ה ממונה על [*בידה] של עולמו, שפירש המתנות כהונה (שם) צסס הרמב"ן [לשון] צעקת המדינה והעולם, [מלשון] צי"א אמה מעציר עלינו כו', שמורה דין וגבורה], עכ"ז ביה שמו, [*בידה] גימטריא טוב [כנ"ל, שמתנהג צטוב. ומ"ש העוה"ז צה', רומז למ"ש ז"ל שה' רומז לתשובה, כמ"ש (מנחות ט:): מ"ט כרע"א דה' תלויה, דמאן דרוצה ליעול יעול צהך. שסס חותר יתצרך חתירה לצעל תשובה. [ומ"ש] כי הה' אינו